

**Adterra:
De andere wereld**

**Adterra:
De andere wereld**

Kevin Van Tendeloo

Kaart van Adterra

Met speciale dank aan Jort en Michiel.

Deel 1

I. De onverwachte storm

De zon stond hoog aan de hemel toen William De Grote, sheriff van Arkanem, zijn kantoor verliet om iets te gaan eten in de saloon van zijn goede vriend Stan Ford. William De Grote was een middelgrote man van 71 met grijs haar en een weelderige snor. Hij droeg altijd een zwart hemd met daarover een bruin gilet met zijn sheriffster opgespeld. En zoals velen, had hij op zijn hoofd een grote, bruine cowboyhoed. William was al bijna 50 jaar sheriff van Arkanem en was de meest geliefde sheriff ooit. Arkanem was een zeer apart dorp. Er woonde een kleine duizend inwoners. Er was één hoofdstraat waar alle belangrijke gebouwen stonden zoals de saloon, politiekantoor, het kantoor van de sheriff, de boerderij met allemaal kleine winkels en een klein ziekenhuis. Verder waren er drie grote woonwijken. In elke woonwijk was er plaats voor ongeveer achthonderd mensen. Elke inwoner kreeg een eigen huis als hij meerderjarig werd en besloot om in Arkanem te blijven wonen. Men kon Arkanem enkel bereiken via een boot of te voet, maar dan moest men over gevaarlijke bergpaden wandelen. Dit kwam omdat Arkanem zowel in het oosten als in het zuiden en het westen omgeven was door bergen. In het noorden was er een kleine rivier waarop een veerboot elke dag enkele keren heen en weer voer naar Loraken, een dorp dat twintig kilometer stroomafwaarts lag. Naast de rivier lag een zeer uitgestrekt bos

waarvan niemand exact wist hoe groot het was. Enkel de druïde Claudius waagde zich erin.

Toen William de saloon binnenstapte, merkte hij op dat het zeer druk was voor een doordeweekse middag.

‘Hey Stan!’ riep William Stan toe die vanachter in de saloon enkele klanten aan het bedienen was. Stan was de baas van de saloon. Hij was een kleine, kalende man van 60. Nadat hij de mensen bediend had, kwam hij naar William.

‘Hey William, wat zal het zijn?’, vroeg Stan.

‘Ik heb zin in een croque monsieur’, zei William.

‘Een Croque monsieur!’ riep Stan naar de kok in de keuken.

‘Hoe gaat het met jou en jouw zonen?’, vroeg hij.

‘Met mij gaat alles prima en met mijn zonen ook vermoed ik’, antwoordde William. ‘Ik zie hen de laatste tijd zeer weinig. Als er problemen zijn hoor ik het wel.’

‘Zo gaat het met kinderen’, zei Stan. ‘Als ze je nodig hebben, zie je ze pas.’

‘Ik vrees dat je gelijk hebt’, zei William zuchtend.

Erik De Grote was thuis bezig met enkele computers te repareren. Erik was ongeveer even groot als zijn vader en had net als zijn andere broers bruin haar. William had zeven zonen. Erik was de jongste en een nakomertje. Hij was de enige computerexpert in Arkanem en daarom kwam iedereen die een probleem had met zijn computer naar hem. Erik repareerde elke computer met een glimlach. Daardoor was hij zeer geliefd bij heel veel mensen. Erik genoot daarvan, maar hij was niet gelukkig. Hij was 21 jaar en zijn grote liefde was onbereikbaar voor hem.

In Loraken zat Iris Marshall in de les. Zij had de uren afgeteld tot het middag werd. Ze was een zeer knap meisje van 18 jaar en had mooie bruine krullen. Zij zat in haar laatste jaar en studeerde dit jaar af. Erik was al enkele jaren smoorverliefd op haar, maar zij wou hem niet meer zien. Iris wandelde samen

met Amy richting de bushalte. Amy was al enkele jaren Iris' beste vriendin. Amy was ongeveer even groot als Iris, maar had zwarte krullen.

'Heb je Erik onlangs nog gezien of gehoord?', vroeg Amy.

'Amy,' begon Iris zuchtend, 'we gingen er een leuke namiddag van maken. Laten we het over iets anders hebben. Ik wil met hem niks meer te maken hebben.'

'Dat is goed', zei Amy. 'We zullen deze namiddag eens goed gaan shoppen. Zo kunnen we even alles vergeten.'

Nadat William zijn croque monsieur op had, ging hij terug naar zijn kantoor waar zijn beste vriend Claudius, de druïde, op hem wachtte. Claudius was even oud als William en ze kenden elkaar al vanaf hun kindertijd. Hij wandelde altijd met een soort staf. Niemand, behalve William, wist waarvoor de staf diende. William begroette Claudius zeer hartelijk.

'Wat brengt jou hier?', vroeg William.

'Ik vroeg me af wanneer de koning aankomt', antwoordde Claudius.

'Normaal zou hij aankomen rond half twee, maar het schip kon door een obstakel in de haven niet vertrekken', antwoordde William. 'Ze vermoeden dat het schip tegen half drie zal aanmeren.'

'Dan zie ik jou straks wel aan de kade', zei Claudius. 'Ik ga nog even wat verder werken.'

'Dat is goed', zei William.

Claudius wandelde het kantoor uit en William klasseerde nog enkele dossiers.

Zowel William als Claudius was zeer goed bevriend met koning Edmund. Elke maand kwam de koning naar Arkanem om zaken te bespreken met Brian. Brian was een onsterfelijke man van 2125 jaar. Omdat hij zo oud was, had hij veel historische gebeurtenissen meegemaakt. Leiders van over de hele wereld kwamen hem regelmatig opzoeken om raad te vragen over verschillende zaken. Hij had alles wat hij had meegemaakt

opgeschreven in vele boeken. Zo kon hij leiders helpen met ingewikkelde dilemma's.

Om vijf over half drie stonden William De Grote, Claudius en de drie zonen van de sheriff die nog in Arkanem woonden, Erik, Daniel en George, op de kade te wachten. Zowel George als Daniel was getrouwd en hadden elk drie kinderen.

In de verte doemde het schip op. Het was oud en zag eruit als een echt piratenschip. Iedereen noemde de kapitein van het schip Eenbeen omdat hij vroeger bij een gevecht zijn linkerbeen had verloren. Vijf minuten later was het schip aangemeerd en stapte de koning samen met een zeer jonge vrouw van boord.

De koning was een grote man en was ongeveer even oud als William. Hij droeg zoals altijd een zwart kostuum. De vrouw droeg een blauwe jurk en ze had mooi golvend bruin haar.

William stapte op Edmund af en ze begroetten elkaar hartelijk.

‘Wie heb je daar meegebracht?’, vroeg William.

‘Wel William,’ antwoordde Edmund, ‘dat is mijn kleindochter Evangeline.’

William begroette Evangeline. ‘Ik heb al heel veel over jou gehoord’, zei William.

‘Ik heb ook veel over jou gehoord, William’, zei Evangeline.

‘Ik hoop dat wij het ook goed met elkaar kunnen vinden.’

‘Dat zal geen probleem zijn, vermoed ik’, antwoordde William lachend.

Nadat Edmund en Evangeline Claudius en de zonen van en de sheriff hadden begroet, begaven ze zich naar het huis van Brian.

Wat er binnen besproken werd, was strikt geheim. Brian vertelde nooit tegen iemand wat er was besproken.

Enkele uren later was het gesprek afgelopen en namen Edmund en Evangeline afscheid van William en verlieten het dorp.

De volgende dag was Erik al vroeg wakker en hij besliste om vandaag een lange wandeling te maken in de bergen. Hij wou nadenken over enkele zaken. Hij besloot naar zijn vader zijn kantoor te gaan en daar een briefje achter te laten zodat die zich geen zorgen hoefde te maken. Erik nam zijn revolver en vertrok

voor een lange wandeling. Iedereen die de bergen introk, nam een wapen mee. In de bergen leefden een groep rebellen met hun leider Jack. De rebellen bestonden uit een groep van ongeveer vijftien man. Enkel van hen woonden zelfs in Arkanem. Niemand wist wie er bij de rebellen zat. De rebellen wilden de leiding van het dorp overnemen, maar ondanks hun vele pogingen was dit nog nooit gelukt. De laatste maanden hadden ze enkele bommen laten ontploffen in Arkanem met vijf dodelijke slachtoffers tot gevolg. Ondanks de steun die William krijgt van het leger, slagen ze er niet in om de rebellen op te pakken. Daardoor heeft Arkanem twintig permanente soldaten gekregen om de veiligheid van zijn inwoners te garanderen. De reden achter de krachtige gedrevenheid van de rebellen om de leiding van het dorp over te nemen, wist niemand met zekerheid, behalve William en Claudius, maar ze hielden beiden hun lippen stijf op elkaar. Enkele uren later vond William het briefje van Erik en besloot om even naar het politiekantoor te gaan om te kijken hoe het ging met commissaris Victoria Johnston en hoofdinspecteur Ryan Sorin. Ze waren beiden nog zeer jong en nog maar pas in dienst. Victoria was zeer goed bevriend met Erik en ze bespraken vaak hun problemen met elkaar. Victoria was even oud als Erik, maar wel kleiner. Voorts had ze lang bruin haar en helderblauwe ogen. Ryan was groter als William met kort zwart haar en een kleine snor.

‘Goedemorgen’, zei William opgewekt toen hij het politiekantoor binnenkwam.

‘Goedemorgen sheriff’, antwoordden Victoria en Ryan in koor. ‘Hoe gaat het hier?’, vroeg William. ‘Zeer goed’, antwoordde Victoria. ‘We zijn nog bezig met het onderzoek van die aanslag van vorige week en we hebben DNA gevonden van enkele personen.’

‘Dat is interessant’, zei William. ‘Weet je al van wie het is?’

‘Dat weten we jammer genoeg nog niet’, antwoordde Victoria.

‘We beschikken niet over de juiste apparatuur om dat te

bepalen. Straks komen enkele mensen van Loraken de monsters ophalen en zullen ze zoeken of er een overeenkomst is.’

‘Dat is fantastisch’, zei William. ‘Hopelijk is er een overeenkomst. Als jullie me nodig hebben, kunnen jullie me vinden in de saloon.’ William verliet het politiekantoor en wandelde enkele minuten later de saloon binnen.

‘Hallo!’, riep William naar Stan. ‘Hallo William!’, antwoordde Stan. ‘Wat zal het zijn?’

‘Hetzelfde als gisteren’, antwoordde William.

Stan draaide zich om en riep naar de kok dat hij een croque monsieur moest maken.

‘Ik heb gehoord dat de koning gisteren zijn kleindochter had meegebracht’, zei Stan zacht.

‘Inderdaad’, antwoordde William. ‘En ik moet zeggen dat ze er prachtig uitzag.’

‘Als alles wat ik gehoord heb waar is, moet ze echt ontzettend knap zijn’, zei Stan. ‘Waarom had hij haar meegebracht, William?’

‘Om haar voor te bereiden op haar taak, vermoed ik’, antwoordde William. ‘Nadat zijn dochter en schoonzoon vorig jaar zijn omgekomen bij een ongeval moet hij haar voorbereiden. Hij is niet meer van de jongsten.’

‘Ik vermoedde al zoiets’, zei Stan. ‘Volgens mij gaat hij heel binnenkort aftreden.’

‘Denk je dat?’, vroeg William verrast.

‘Hij is altijd alleen naar hier gekomen en nu brengt hij haar plots mee’, antwoordde Stan. ‘De mensen zijn er de hele morgen over bezig geweest. Ze vermoeden dat het nog maar een kwestie van dagen is.’

‘Als dat zo is, zullen we het wel horen’, antwoordde William. ‘Al denk ik dat hij nog wel een tijdje op de troon zal zitten. Het was trouwens de eerste keer dat ze erbij was en van één keer leer je niet veel.’

De kok bracht de croque monsieur en William begon rustig te eten terwijl Stan enkele andere gasten bediende.

William wou juist terug naar zijn kantoor gaan toen er buiten luid gegil klonk. William, Stan en enkele andere klanten renden snel naar buiten en zagen boven de rivier iets onvoorstelbaars wat geen normaal mens ooit heeft gezien. In de verte boven de rivier hing een reusachtige wolk. Het was geen gewone wolk. De wolk had een geelrode kleur.

‘William, heb jij ooit zoiets al gezien?’, vroeg Stan die ook naar buiten was gerend. Hij was duidelijk niet op zijn gemak.

‘Nee, nog nooit in heel mijn leven’, antwoordde William die ook een beetje van zijn melk was. ‘Ik heb zelfs nog nooit gehoord van een dergelijke wolk. Ik ga even bij Brian langs om te kijken of hij me meer kan vertellen. Misschien heeft hij een dergelijke wolk ooit al wel eens gezien.’

Zijn woorden waren nog niet koud of de sirene van Arkanem was in heel het dorp te horen. Victoria’s stem klonk door de luidsprekers. ‘Begeef u allemaal zo vlug mogelijk naar de algemene schuilkelders of naar uw eigen kelder. Zorg ervoor dat u zo ver mogelijk van ramen en deuren verwijderd bent. Dit is geen oefening. U hebt minder dan vijf minuten de tijd.’

Nadat de sheriff dit gehoord had, rende hij naar het politiekantoor en daar stond Brian al enkele mensen te begeleiden naar één van de algemene schuilkelders. Ondertussen renden verschillende mensen in paniek de straat op. Rondom William liepen mensen gillend naar de schuilkelder.

‘Wel,’ begon William ongerust, ‘wat is er allemaal aan de hand?’

‘Dit is geen gewone wolk sheriff’, antwoordde Brian. ‘Deze wolk zal het ergste onweer voortbrengen dat u ooit zult aanschouwen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’, vroeg William.

‘Ik heb een dergelijk onweer al enkele keren meegemaakt’, antwoordde Brian. ‘Het is een zeer plaatselijk, maar intens onweer en het gebeurt telkens op dezelfde plaatsen. Driehonderd jaar geleden heeft dit onweer hier al eens flink

huis gehouden. Er stond niets meer recht van het dorp en de helft van de bevolking overleefde het niet. Hagelstenen zo groot als voetballen vielen toen uit de lucht. De windsnelheden bereikten waarden tot tweehonderd kilometer per uur en door een wolkbreuk was heel het dorp ondergelopen. Het hele onweer duurde hoogstens een kwartier. We moeten iedereen zo snel mogelijk in een schuilkelder krijgen.’

‘Inderdaad’, antwoordde William. William sprintte naar zijn kantoor om de mensen die aan kwamen lopen zo snel mogelijk in de kelder te krijgen.

Ook in het politiekantoor werden alle mensen zo snel mogelijk naar beneden geleid. Vanaf het moment dat Brian de wolk had opgemerkt, had hij op zijn horloge vijf minuten ingesteld. Van de vijf minuten bleven nu nog maar dertig seconden over. ‘Brian kwam het kantoor van de sheriff binnen. ‘We hebben nog minder dan dertig seconden te gaan’, zei Brian.

‘Is iedereen binnen?’, vroeg William.

‘Ik denk het wel’, antwoordde Brian. ‘Er is in ieder geval niemand meer op straat te zien.’

‘Dat is goed’, antwoordde William. William wandelde samen met Brian richting de schuilkelder toen er plotseling een afgrijselijke gedachte bij hem opkwam.

‘Erik is nog buiten’, zei William verschrikt. ‘Ik moet hem gaan zoeken.’

‘William,’ zei Brian streng terwijl hij William bij zijn schouder greep, ‘als je hem nu gaat zoeken, wordt dat je dood. Ga mee naar binnen. We kunnen enkel hopen dat hij ergens veilig kan schuilen.’ William werd verscheurd door wanhoop en angst. Brian moest hem met al zijn kracht tegenhouden om William tegen zichzelf te beschermen, maar uiteindelijk ging hij mee met Brian. Net toen William de deur van de schuilkelder wilde dicht trekken, hoorde hij een kind schreeuwen. William trok zich los van Brian en liep zo snel hij kon naar buiten. Het kind stond wenend midden op straat. William rende zo snel als hij kon naar het kind toe. Ondertussen begonnen de eerste grote

hagelstenen al te vallen. William greep het kind en spurtte terug. Net toen hij zijn kantoor binnen rende, vielen de hagelstenen door het dak. Een plank viel op zijn linkerbeen en hij viel voorover. Brian en Claudius, die aan de kelderdeur hadden staan wachten, kwamen aangerend. Claudius nam het kind op en verdween ermee in de kelder. Brian haalde de plank van William zijn been en hielp de sheriff de kelder in. Enkele seconden later stortte het volledige dak in.

Net op hetzelfde moment begon het in Loraken hevig te regenen. Het zou nog tien minuten duren voor de les gedaan was.

‘Altijd als de school uit is, regent het,’ fluisterde Iris geïrriteerd tegen Amy. Amy probeerde de les te volgen en negeerde haar. Omdat Amy niet antwoordde, droomde Iris even weg en opeens dacht ze aan Erik. Toen de bel ging, schrok ze wakker. Ze nam haar tas, verliet het lokaal en bandte de gedachte aan Erik.

In Arkanem verdween de storm zo snel als hij verschenen was. Het hele dorp lag er verlaten bij en zeer weinig gebouwen stonden nog overeind. Overal lag puin, afval en resten van de hagelstenen.

Hoog op de berg kroop Erik hoestend uit een grot en zag hoe het dorp erbij lag. Hij liep zo snel hij kon de berg af richting Sonteg, want nergens in Arkanem bewoog er iets.